

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/36/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8308209146
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8308209146.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcov: 1. D. P., P., 2. L. M., bytom P. XXX, 3. R. G., bytom P. XX, 4. U. Z.- U., bytom P. XXX, 5. L. E., bytom P. XXX, 6. L. E., bytom P. XX, 7. U. B., bytom P. XX, 8. L. V., bytom P. X, 9. U. M., bytom P. XX, 10. U. M., bytom P. XX, 11. L. K., bytom U., Ul. gen. F. XXX, 12. P. E., bytom P. XX, 13. R. M., bytom P. XXX, 14. W. E., bytom P. XX, 15. U. E., bytom P. XX, 16. K. T., bytom P. XX, 17. R. P., bytom P. XX, 18. O. U., bytom P. XXX, 19. U. F., bytom P. XX, žalobcovia v 1. - 10. rade a v 12. až 19. rade zastúpení JUDr. Miroslavom Korchom, advokátom AK Kukorelliho 1505/50, Humenné, proti žalovaným 1. JUDr. C. F., správca konkurznej podstaty úpadcu Roľnícke družstvo Krásny Brod, SKP so sídlom Košice, Hlavná 25, zast. JUDr. Štefanom Tomkom, advokátom AK Krivá 18, Košice, 2. AGRO R.H., s.r.o., Jurkova 61, Malý Ruskov, 3. DAEM s.r.o., M. R. Štefánika 68/9, Trebišov, 4. B-Trade plus s.r.o., Jarkova 61, Malý Ruskov, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaných v 1., 2. a 3. rade proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č. k. 17C/128/2008-284 zo dňa 14.12.2011 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu 1. stupňa okrem výroku o trovách konania.

Z r u š u j e uznesenie vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu 1. stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil.

Trovy konania účastníkom nepriznal.

Rozhodnutie o zastavení konania právne odôvodnil podľa ustanovenia § 96 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Konštatoval, že žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu podanú žalobu o určenie vlastníckeho práva zobrali v celom rozsahu späť. Žalovaní na písomnú výzvu súdu reagovali tak, že so zastavením konania nesúhlasia, pretože žalobcovia sa mienia svojich práv domáhať novou žalobou, čo spôsobí nestabilitu právnych vzťahov účastníkov konania. Súd prvého stupňa tento argument žalovaných nepovažoval za natoľko vážny, aby nerešpektoval vôľu žalobcov, prejavенú späťvzatím žaloby v celom rozsahu. Späťvzatie žaloby je jedným z dispozičných oprávnení žalobcu a je prejavom jeho autonómnej vôle ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania.

Odvolávajúc sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo z 22.09.2010 súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že posudzovanie vážnosti dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno, je výlučne

vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov. Ak súd dospeje k záveru o dôvodnosti požiadavky na prejednanie a rozhodnutie veci, môže v konaní pokračovať podľa § 96 ods. 2 O.s.p., v opačnom prípade konanie zastaví.

S prihliadnutím na uvedené súd prvého stupňa rozhodol tak, že konanie napriek nesúhlasu žalovaných zastavil.

Proti tomuto uzneseniu, a to proti výroku o zastavení konania, podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní.

Žalovaná v 1. rade v odvolaní namietala, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa zastavil konanie napriek jej nesúhlasu. Konanie prebiehalo od roku 2008. Žalobca podal nesprávnu žalobu, v ktorej sa žalovaný niekoľkokrát vyjadril a zúčastnil sa na pojednávaní. V dôsledku písomných a ústnych prednesov žalovaného, žalobca postupoval tak, že v snahe odstrániť nedostatky žaloby. Domáhal sa zmeny žalobného petitu a tiež vydania predbežného opatrenia. Súd prvého stupňa jeho návrhy zamietol a odvolací súd tieto rozhodnutia potvrdil. Žalobca zistil, že tak, ako je stavaný petit, nemôže pred súdom obstáť, a preto hľadal možnosti, ako predísť právoplatne rozhodnutej veci. Preto zobral žalobu späť. Vo svojom podaní, ktoré označil ako späťvzatie žaloby, dokonca uviedol, že žalobcovia sa svojho práva budú domáhať v inom konaní. Tieto skutočnosti si súd prvého stupňa neuvedomil a konal v rozpore s ustanovením § 96 ods. 3 O.s.p. Práve toto rozhodnutie, prihliadnuc na stanovisko Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/136/2010, je takým rozhodnutím, ktoré vo svojich právnych úvahách mal viesť súd prvého stupňa k tomu, aby konanie nezastavil. Žalovaný písomným podaním vyslovil nesúhlas so zastavením konania, pričom uviedol dôvod nesúhlasu. Druhým dôvodom je vážnosť dôvodov, pre ktoré konanie nie je možné zastaviť. Pokiaľ súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, tento v predmetnom rozhodnutí ďalej uviedol, že súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického vzťahu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov. Súd prvého stupňa postupoval svojvoľne. Vôbec nezobral do úvahy tú skutočnosť, že sa jedná o určenie, kto je vlastníkom predmetných nehnuteľností a že žalovaný v 1. rade je v konkurznom konaní a žalovaní v 2. a 3. rade nadobudli nehnuteľnosti od žalovaného v 1. rade. Konkurzné konanie prebieha už 6 rokov. Práve kvôli takémuto sporu ho nemožno ukončiť. Vzniká tak právna neistota až do právoplatného rozhodnutia súdu. Súd nemôže konanie, ktoré prebiehalo vyše troch rokov a bola vykonaná podstatná časť dokazovania v čase, kedy už môže rozhodnúť rozsudkom, zastaviť konanie iba preto, že si žalobca uvedomil, že v dôsledku právoplatných rozhodnutí súdu o neprípustnosti zmeny žalobného návrhu by mohol byť neúspešný, a takýmto spôsobom môže zabrániť res iudicata. Postup súdu poškodzuje žalovaného, pretože vzniká značná právna neistota, keďže žalobca tak, ako to uviedol, hneď po právoplatnosti rozhodnutia o zastavení konania podá ďalšiu, tento krát správnu žalobu, v ktorej sa bude domáhať určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom celé dokazovanie, ktoré sa vykonalo v priebehu troch rokov, súd môže opakovať znova a správca konkurznej podstaty nemôže skončiť konkurz. To sú závažné dôvody, ktoré má zrejme na zreteľ aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/136/2010, ktoré je druhou podmienkou preto, aby súd nemohol konanie zastaviť. Ak by sa pripustila možnosť, že súd môže kedykoľvek konanie zastaviť na základe návrhu žalobcov, prakticky by to znamenalo, že by sa pripustil prejudiciálny stav, že každý jeden navrhovateľ po vykonaní dokazovania na súde, ak by zistil, že zrejme bude neúspešný, zoberie žalobu späť a súd napriek nesúhlasu žalovaného konanie zastaví. Takýto postup je v rozpore s ustanovením § 1 O.s.p. Úplne kontroverzne vyznieva výrok o nepriznaní trov konania účastníkom, keď súd aj napriek tomu, že trovy konania boli od samého začiatku uplatnené, po doručení oznámenia súdu, že žalovaný nesúhlasí so zastavením konania, toto konanie zastavil bez toho, aby žalovaný mal možnosť vyčísliť trovy konania.

Na základe uvedeného žalovaný v 1. rade žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a uložil súdu prvého stupňa, aby vo veci konal a rozhodol.

Žalovaná v 2. rade ako dôvod odvolania uviedla, že na predmetných nehnuteľnostiach chce hospodáriť a potrebuje mať právnu istotu, že tieto sú jej vlastníctvom. Súd jej neumožnil vo veci sa vyjadriť a konanie zastavil.

Na základe uvedeného žalovaná v 2. rade žiadala, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

Žalovaní v 3. a 4. rade ako dôvod odvolania uviedli, že na predmetných nehnuteľnostiach chce hospodáriť a potrebuje mať právnu istotu, že tieto sú ich vlastníctvom. Súd im neumožnil vo veci sa vyjadriť a konanie zastavil.

Na základe uvedeného žalovaní v 3. a 4. rade žiadali, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil.

K odvolaniu žalovaných v 1. až 3. rade sa vyjadrili žalobcovia.

Vo vyjadrení uviedli, že v tomto štádiu nebudú dôvodiť správnosť, či vytykanú nesprávnosť dožadovaného sa negatívneho určenia vlastníckeho práva, najmä ak zo správania sa žalovaných vyplýva, že tieto nehnuteľnosti správca predal napriek tomu, že nie je ukončené konanie o vylúčení vecí zo súpisu, že v katastri nehnuteľností sú vyznačené poznámky o spornosti vlastníckeho práva, poznámky zápisu o začatí súdneho konania, či ďalších prevodov v priebehu konania.

Žalobcovia vo vyjadrení ďalej uviedli, že späťvzatie návrhu na začatie konania je jedným zo širokej škály dispozičných oprávnení žalobcu ako účastníka konania s postavením tzv. dominus litis, ktorý má právo procesnými úkonmi, ktoré sú prejavom jeho autonómnej vôle, ovplyvňovať priebeh a smerovanie celého súdneho konania. Vôľa žalobcu dosiahnuť zastavenie konania prostredníctvom inštitútu späťvzatia žaloby je však limitovaná dvomi skutočnosťami, a to nesúhlasom druhej procesnej strany so zastavením konania a existenciou vážnych dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno. Dôkazné bremeno existencie takýchto vážnych dôvodov potom v konaní nesie žalovaný. Predmetom sporu je negatívne určenie, späťvzatím návrhu odpadá u žalovaných stav právnej neistoty, vyvolaný týmto konaním. Žalovaní sa tiež nenachádzajú v takej právnej situácii, kde by im uplynula nejaká lehota a možnosť domáhania sa svojho práva by im zostala už iba v tomto konaní, ktorého zastavením by im bol odopretý výkon spravodlivosti. Za vážny dôvod nesúhlasu so zastavením konania nemožno považovať prípadný záujem žalobcov podať novú žalobu a domáhať sa iného akéhokoľvek určenia.

Na základe uvedeného žalobcovia žiadali, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 96 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (ďalej len O.s.p.), navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia, súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. V takomto prípade súd rozhodne o zastavení konania do 30 dní od späťvzatia návrhu.

V danom prípade súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými.

Odvolací súd sa stotožňuje so závermi prvostupňového súdu, že argumenty žalovaných nemožno považovať za také vážne, aby súd nerešpektoval vôľu žalobcov, prejavenu späťvzatím žaloby v celom rozsahu.

Správne uviedol prvostupňový súd, že aj keď posudzovanie vážnosti dôvodov, pre ktoré konanie zastaviť nemožno, je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu, toto nie je svojvoľné, lebo pri posudzovaní závažnosti dôvodov súd berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi účastníkmi a dopad na postavenie účastníkov, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov.

Vzhľadom na uvedené argumenty prvostupňového súdu bol správny jeho právny záver, ak napriek nesúhlasu žalovaných, s prihliadnutím na uvedené, konanie zastavil.

Späťvzatie návrhu na začatie konanie je dispozitívny procesný úkon a jeho účinky nastávajú rozhodnutím súdu o zastavení konania. Tieto účinky znamenajú, že konanie sa skončí bez meritórneho rozhodnutia vo veci samej s tým, že navrhovateľ môže znovu uplatniť svoj nárok pred súdom v prípade, ak sú splnené ďalšie zákonné predpoklady, teda ak opätovnému podaniu návrhu nebráni žiadna iná relevantná okolnosť.

Navrhovateľ procesným úkonom späťvzatia návrhu, disponuje celým konaním, alebo jeho časťou, zákon mu takýto úkon výslovne umožňuje a zároveň ustanovuje dôsledky takéhoto procesného úkonu.

Z citovaného ustanovenia § 96 ods. 1 až 3 vyplýva, že ak navrhovateľ vezme svoj návrh na začatie konania späť, súd konanie zastaví. Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí. V takomto prípade súd po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania v konaní pokračuje.

Nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu musí byť podložený vážnymi dôvodmi, pričom tieto dôvody môžu súvisieť iba s hmotnoprávnym postavením odporcu, ktoré by sa zastavením konania zmenilo bez možnosti odporcu ovplyvniť dôsledky zastavenia konania svojim hmotnoprávnym alebo procesným úkonom.

Zo spisu vyplýva, že žalobcovia podali žalobu na prvostupňový súd dňa 18.08.2008 proti terajšiemu žalovanému v 1. rade.

Uznesením prvostupňového súdu č. k. 17C/128/2008-253 zo dňa 25.03.2011 boli do konania pripustení žalovaní v 2., 3. a 4. rade.

Dňa 11.11.2011 doručili žalobcovia súdu prvého stupňa späťvzatie žaloby. V podaní uviedli, že vzhľadom na uznesenia sp. zn. 17C/128/2008-219 zo 07.12.2010 a sp. zn. 17C/128/2008-253 z 25.03.2011 považujú pokračovanie v konaní za neúčelné, a že svojich vlastníckych práv sa budú domáhať novou žalobou.

Dňa 28.11.2011 doručili žalovaní v 1. až 3. rade na základe výzvy prvostupňového súdu zo dňa 18.11.2011 oznámenie, že so späťvzatím žaloby nesúhlasia a žiadali, aby súd v konaní pokračoval a rozhodol. Ako dôvod nesúhlasu uviedli, že dokazovanie je v podstate ukončené a vzhľadom na oznámenie žalobcov, že svojich práv sa budú domáhať novou žalobou, spôsobilo by to nestabilitu právnych vzťahov účastníkov konania, resp. z pohľadu ďalšieho konania žalobcov.

Odvolačný súd po preskúmaní dôvodov, pre ktoré odvolatelia nesúhlasili so späťvzatím žaloby zistil a ustálil, že v danom prípade dôvody nesúhlasu žalovaných nemajú charakter závažnosti.

K odvolacím námietkam žalovaného v 1. rade odvolací súd uvádza:

Námietka žalovaného v 1. rade, že predmetné konanie prebieha už od roku 2008 a žalobcovia podali nesprávnu žalobu a v snahe odstrániť jej nedostatky, domáhali sa zmeny žalobného petitu a vydania predbežného opatrenia, nie je dôvodnou v tom zmysle, že zákon nijakým spôsobom neobmedzuje štádium konania, v ktorom môže navrhovateľ vziať svoj návrh na začatie konania späť, s výnimkou, kedy by už o veci rozhodol. Uvedené vyplýva zo znenia citovaného ustanovenia § 96 ods. 1 O.s.p. Jedinými negatívnymi podmienkami pre takýto procesný úkon žalobcu sú podmienky výslovne uvedené v citovanom ustanovení § 96 ods. 2 O.s.p., ktorými sú nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu a vážne dôvody pre takýto nesúhlas. V tomto smere je potrebné prisvedčiť stanovisku žalobcov, uvedenom v jeho vyjadrení k odvolaniu žalovaných, že žalobcom v postavení dominus litis je ten, kto je podľa procesných predpisov oprávnený disponovať konaním, alebo jeho predmetom, a to aj v zmysle jeho vôle vziať návrh na začatie konania späť. Takéto jeho právo, s horeuvedenými dvomi výnimkami, nemôže byť a ani nie zákonom obmedzené. Inak povedané, navrhovateľa nemožno nútiť pokračovať v konaní s výnimkou, ak jeho vôľa bráni zákonná prekážka.

Ani okolnosť, že žalobcovia v späťvzatí návrhu vyjadrili, že svojho práva sa budú domáhať v inom konaní, nie je takým závažným dôvodom, ktorý by bránil späťvzatiu žaloby. Naopak, uplatnený nárok späťvzatím návrhu nezaniká a možno ho uplatniť znova.

K odvolacej námietke žalovaného v 1. rade, že súd postupoval svojvoľne a nevezal do úvahy skutočnosť, že predmetom tohto konania je určenie, kto je vlastníkom predmetných nehnuteľností, odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o žalobu o určenie vlastníckeho práva, ale o negatívnu žalobu.

Vo vzťahu k námietke žalovaného v 1. rade, že by v danom prípade malo ísť o určenie, kto je vlastníkom predmetných nehnuteľností, odvolací súd konštatuje, že aj táto odvolacia námietka je nedôvodná, lebo tak, ako vyplýva z listu vlastníctva č. XXX k. ú. P., vlastníkom predmetných nehnuteľností sú žalovaní v 1. rade v podiele 15/252 a žalovaný v 4. rade v podiele 237/252. V súvislosti s tým je potrebné konštatovať, že vzhľadom na údaje v relevantnej verejnej listine, ktorou je LV č. XXX k. ú. P., platí prezumpcia správnosti týchto údajov.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že na strane žalovaného v 1. rade nejde o vážny dôvod nesúhlasu, lebo späťvzatie žaloby nesúvisí s jeho hmotnoprávnym postavením a tak, ako správne konštatoval žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu, u žalovaných odpadá stav právnej neistoty,

vyvolaný týmto konaním. Postavenie žalovaného v 1. rade sa v dôsledku späťvzatia žaloby nijako nezmení.

K odvolacej námietke žalovaného v 1. rade, že kvôli tomuto sporu nemôže ukončiť konkurz, odvolací súd uvádza, že ani táto odvolacia námietka žalovaného v 1. rade nie je dôvodná, pretože pokiaľ sa predmet tohto konania sa týka aj konkurzného konania, bude sa v rámci neho vychádzať z existujúceho stavu.

K odvolacím námietkam žalovaného v 2. rade AGRO R. H. s. r.o., Malý Ruskov, odvolací súd konštatuje, že k späťvzatiu žaloby žalobcom sa písomne vyjadril svojím podaním zo dňa 28.11.2011, doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.11.2011.

Vo vzťahu k námietke žalovaného v 2. rade, že na predmetných nehnuteľnostiach chce hospodáriť a potrebuje právnu istotu, že tieto nehnuteľnosti sú jeho vlastníctvom, odvolací súd konštatuje, že žalovaný v 2. rade vlastníkom predmetných nehnuteľností podľa aktuálnych údajov nie je, preto je jeho odvolacia námietka nedôvodná.

Horeuvedený záver je odpoveďou odvolacieho súdu aj na rovnaké odvolacie námietky žalovaného v 3. rade, ktoré týmto považuje odvolací súd taktiež za nedôvodné.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného v 4. rade, totožné s odvolacími námietkami žalovaného v 2. rade, k týmto, vzhľadom na to, že žalovaný je vlastníkom časti nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania, odvolací súd uvádza to, čo uviedol vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného v 1. rade, a to, že tak, ako vyplýva z listu vlastníctva č. XXX k. ú. P., vlastníkom predmetných nehnuteľností sú žalovaní v 1. rade v podiele 15/252 a žalovaný v 4. rade v podiele 237/252. Vzhľadom na údaje v relevantnej verejnej listine, ktorou je LV č. XXX k. ú. P., platí prezumpcia správnosti týchto údajov. Právna istota žalovaného v 4. rade o vlastníctve dotknutých nehnuteľností zostáva zachovaná.

Preto odvolací súd uznesenie súdu 1. stupňa okrem výroku o trovách konania v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Pretože predmetom odvolacieho konania bolo aj rozhodnutie o trovách konania, odvolací súd po preskúmaní zistil, že táto odvolacia námietka je dôvodná.

Súd prvého stupňa rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c), pričom konštatoval, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal, lebo žiadny z účastníkov si ich náhradu neuplatnil a navyše konanie bolo zastavené.

Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania je nepreskúmateľné.

Rozhodnutiu súdu prvého stupňa je potrebné vytknúť, že síce konštatoval, že v danom prípade bolo konanie zastavené, ignoroval však samotný dôvod zastavenia konania. Opomenul totiž, že konanie bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby. V tomto prípade platí, že žalobca zobral žalobu späť a zároveň, nejde o prípad podľa ustanovenia § 146 ods. 2 vera druhá O.s.p. Preto z procesného hľadiska zásadne platí, že žalobca zavinil zastavenie konania, preto je povinný hrdiť trovy konania žalovaných.

V zmysle uvedeného preto odvolací súd považuje za dôvodné odvolanie proti výroku o trovách konania.

Preto uznesenie v tejto časti pre jeho nepreskúmateľnosť v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) a h) O.s.p. zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude v ďalšom konaní v naznačenom smere zistiť a ustáliť, či, komu a v akej výške patrí náhrada trov konania, s náležitým prihliadnutím na dôvody zastavenia konania a o trovách zastaveného konania opätovne rozhodnúť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.